

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

Julen är här!

Vi har nu genomlidit november som jag tycker är den värsta månaden på hela året. Den är oftast blåsig, regnig och det blir bara kortare och kortare dagar. Men när det är som värst kommer advent och alla sätter ljusstakar i fönstren och belysning i träd och buskar på tomten. Allt blir mycket lättare även om blåsten och regnet fortsätter som i november och dagarna blir kortare och kortare. Efter 21 december vänder det och dagarna blir åter längre. Tack vare vår hund Bamse får jag min dagliga motion. Ibland, på min morgonpromenad, möter jag Nyhamnsbor utan hund. Ni är värda min beundran; att ha sådan självdisciplin att ni ger er ut på en morgonpromenad utan att du blir utjagad av en fyrbent vän som längtar ut i regnet och blåsten.

När du läser detta är vi kanske redan på väg mot längre dagar och kan ana att vi går mot en vår och sommar. När våren kommer är det dags att göra i ordning vår badbrygga inför en ny badsäsong. I styrelsen har vi ägnat mycket tid till att analysera och diskutera badbryggan. Vad kan vi göra för att den bättre ska stå emot stormar från nordväst? Jan Malmberg har ägnat mycket möda och tid till att ta reda på goda exempel på bryggor som står emot stormarna. Vi har kommit fram till att det inte behöver vara en brygga i betong, som jag trodde. Istället är det nog så att vi kan förbättra den befintliga bryggan, genom att höja den ca en meter. Låter enkelt, men kräver både arbete och pengar. Pengar som inte byföreningen har idag. Om du inte redan är medlem i Nyhamns Byförening så kan du stödja föreningen genom att bli medlem. Även om du inte går till badbryggan och badar så använder vi de pengar föreningen har till annat för att öka

trivseln i byn. Exempelvis julgran vid korsningen Brunnbyvägen och bänkar i anslutning till hamnen. Vi kämpar också för att förbättra trafiksituationen längs väg 111 genom byn (se Joacim Runessons artikel om vägen).

Om du vill stödja föreningens arbete med att förbättra badbryggan kan du ge ett extra bidrag när du betalar årsavgiften. Har du möjlighet till ett större sponsorsbidrag kan du kontakta någon i styrelsen.

Under hösten har vi tillsammans med 16 andra byföreningar i kommunen förhandlat fram ett elavtal med Öresundskraft. Som medlem i Nyhamns Byförening har du rätt att teckna avtal. Nu har 30 november passerat, men du kan ändå kliva på det. Hänvisar du till avtalet får du 0,5 öre lägre pris per kWh än det pris som då gäller och dessutom slipper du årsavgiften på 310 kr. Avtalet gäller t o m 2010-12-31.

Slutligen vill jag och hela byföreningens styrelse önska all en God Jul och Gott Nytt År!

Olof Suneson

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

ICA SKEPPET LÄGGS PÅ VARV

I vinter lägger vi Ica Skeppet "på varv" och arbetar för fullt med att få butiken fräschare, "grönare" och enklare att handla i. Vissa perioder blir det förstås stökigt i butiken och sortimentet begränsat. Vi hoppas våra kunder står ut och blir nöjda med resultatet. Här är lite förhandsinfo:

December - för ett grönare Ica Skeppet

Ny elleverantör, levererar enbart el från vind och vattenkraft!

Januari - för ett fräschare och grönare Ica Skeppet

Nya kyldiskar i kött och charkavdelningen med dörrar på - energisnåla kyldiskar som håller rätt temperatur.

Januari - för ett fräschare och grönare Ica Skeppet

Nya frysdiskar med lock på - energisnåla kyldiskar som ger kalla fräscha varor!

Februari - för ett enklare Ica Skeppet

Posten flyttar ihop med kassan, alla ärenden i samma kassa!

Mars - för ett fräschare och grönare Ica Skeppet

Ny belysning i hela butiken, nya energisnåla armaturer och lysrör!

Ekologiskt och närproducerat - efterfrågan växer!

Känner Du till tänkbara leverantörer? Kontakta oss på Ica Skeppet!

EN GOD JUL OCH ETT GOTT NYTT ÅR FRÅN OSS
PÅ

ICA SKEPPET

ÖPPET ALLA DAGAR 9-20

Tel: 042-34 40 40

epost: erik.ahlskoq@nara.ica.se

NYHAMNSBLADET

Nr. 3 – december 2008

Äntligen åtgärder längs med 111:an

Höganäs kommun har i höst påbörjat byggnation av en ny gång- och cykelväg längs med väg 111 i norra delen av samhället. Sträckningen är Gullregnsvägen i norr till Brunnbyvägen i söder.

Färdigställandet kommer av olika orsaker att dröja tills början av nästa år. En fortsättning från Brunnbyvägen och söderut finns med i planeringen och kommer antagligen påbörjas inom något år.

Den nya gång- och cykelvägen är ett resultat av de önskemål byföreningen framfört där tanken bl a var att levandegöra samhället. Vägen upplevs mer som bygata och mindre som landsväg när människor kan röra sig längs vägen. Som en följd av detta blir trafikrytmen också lugnare. Dessutom tillfredsställs behovet av att på cykel eller till fots kunna ta sig norrut och söderut längs vägen.

Fortsatta arbeten

De åtgärder som direkt berör vägen, så som t ex förbättrade övergångsställen och en eventuell tätortsport kommer att

genomföras av Vägverket. Utifrån den bristanalys som presenterades i våras ska konkreta åtgärdsförslag tas fram. Det är dock svårt att säga exakt när åtgärderna kommer att utföras. Tätortsporten ligger troligtvis närmast till hands.

Kommunen kommer, som tidigare nämnts, att fortsätta på den nu påbörjade gång- och cykelvägen söderut. Vidare kommer belysningen längs vägen att ses över. Dels då nuvarande belysningsstolpar i trä börjar komma till åren och dels då tillkommande gång- och cykelbana kräver belysning. Våra önskemål i samband med denna översyn är att befintliga övergångsställen då också får förbättrad belysning.

Byföreningens roll

En bra dialog förs löpande mellan byföreningen, Vägverket och kommunen. Byföreningen har i arbetet med vägfrågan haft som främsta mål att öka trafiksäkerheten samt att få samhället att se mer levande ut.

Metoden har varit att genom kontakter med väghållaren, dvs Vägverket, och kommunen visa på de problem som finns. Men även, genom att ta fram åtgärdsförslag, visat att man för en billig peng kan lösa mycket av problemen. Genom att hålla oss inom realistiska ekonomiska ramar har önskemålen nått fram.

Vi kommer fortsatt att bevaka vägfrågan och sannolikt får vi Nyhamnare inom en snar framtid uppleva en betydligt bättre trafiksituation i byn!

Joachim Runesson

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

Nyhamn ur "badgästperspektiv"

Det var på vintern 1959/60 som mina föräldrar åkte runt i Kullabygden för att hitta ett tilltalande sommarhus. Uppvuxna som de var, i Helsingborgstrakten, och efter en del år på annat håll, sökte de sig nu tillbaka till den fagra bygden i nordvästra Skåne.

Kulingen ven från nordväst och blötsnön blåste horisontellt över stränderna och fäladsmarkerna vid norra Öresund.

Någon hade sagt dem att det fanns några hus i Viken till salu. Under en sommar i slutet av 50-talet hade de hyrt ett hus där (ett hus med tillhörande hönsburar, varför min Far raskt döpt om det till "Höbu", under vilket namn det omtalats så länge jag kan minnas), så det kändes naturligt att först åka till Viken. Väl där konstaterades att detta en gång så genuina samhälle, och med ett absolut betagande läge, redan påbörjat den förvandling till det något mindre genuina (som i mitt tycke fortgått

sedan dess), varför man styrde kosan ännu något mera norrut.

Höganäs, med Bolaget, sotiga gubbar på cykel, tosingar och raggare, var förstås, på den tiden, inget alternativ, varför de fortsatte norrut längs kusten.

Här, i det för dem okända Nyhamnsläge, fanns också ett hus till salu. Längst ner vid havet, med bara strandängar framför sig, och med betesmarker bakom sig, låg ett högst vitt hus och hukade i vinden. Med bägge händerna på hatten och isande vindar som färgade kinderna röda, kämpade sig mina föräldrar ut ur bilen och fram till huset. Mor tyckte nog att det kändes en aning primitivt, men Far höjde händerna i luften och ropade "Det här skall vi köpa! Huset är kanske lite skraltigt – men LÄGET – det kan inte bli bättre!" Så blev det. Tjugoåtta tusen kronor bytte ägare och huset var vårt!

Sedan dess har vi stannat i huset (som faktiskt hette/heter Villa Solbacken) och jag, som kom till på sommaren -57, minns

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

knappt något som inte har med Nyhamn att göra.

Sedan följde ett mångårigt mönster; Samma dag som skolan slutade var bilen packad och vi kastade in cyklarna i garaget och for till Nyhamn. Sista dagen på sommarlovet (och nästan alla andra lov också) for vi tillbaks till Malmö, där vi bodde (till min stora sorg – jag ville ju att vi skulle flytta till Nyhamn!!). Detta var för övrigt rutinen i stort sett alla veckoslut året om, år ut och år in. Varje gång vi åkte ifrån Nyhamn, och innan vi korsat järnvägen upprepade jag samma ramsa: ”Hej då hus, hej hed, hej hamn, hej hav, hej hela Nyhamn”.

Min värld fram till tio-årsåldern bestod av Malmö (men det räknades inte) - och av Nyhamn! Och inte hela Nyhamn, utan bara av den delen som utgjordes av vårt hus och fäladen och stranden ner mot havet – i syd begränsat av Bäckan (jag har senare fått veta att den faktiskt heter Skålebäckan) och i norr var det knappt att man vågade sig så långt längs kusten att man kom till nästa bäck (den som rinner ut i havet nedanför Stig Carlssons hus, där badbryggan nu ligger). Vårt främsta tillhåll under somrarna var ”Hålan”, en håla i hedmarken nära stranden nedanför huset, med en sju åtta meters diameter, med sandbotten, och kanske en dryg halvmeter djup där man kunde ligga i solen med bra skydd för vinden. Det var VÅR håla och ve den annan som lade sig där. Det hände någon enstaka gång och då var våra blickar inte nådiga! Sanden i hålans väggar hade något slags inslag av skiffer så när man grävde kanaler i väggarna, vilket man gjorde dagligen, så blev man lite svart om tassarna. Men det var nära till badet så det gjorde inget.

Emellanåt på somrarna åskade det rejält och då blev det full aktivitet. Var Farmor där på besök, vilket hände ganska ofta, så skulle alla upp och det skulle lagas ”åskékaffe”. Sen satt man där i fönstret och tittade på blixterna och räknade sekunder mellan blyxt och knall för att se hur nära åskvädret var. Kom åskvädret oroande nära så ordnade Mor en korg med mat och dricka och så flyttade hela familjen ut i vår stora bil (oftast en amerikansk bil av märket Buick, Chevrolet eller Oldsmobile). Far föreläste om Faradays bur och vi kurad ihop oss i sätena och slocknade oftast ganska snart insvepta i filtar och trygga i förvisningen om att Faradays bur dvs bilen, skulle skydda oss ifrån åskans hemskheter.

Vi hade ett par regelbundna besökare i huset då, det var dels mögtömmaren och dels drickabilen. Mögtömmaren var en liten lastbil som åkte runt i bygden och tömde folks latrintunnor. Vattentoa var kanske inte så vanligt utan möget samlades i en spann under utedasset och sen kom bilen och körde iväg tunnan emellanåt. Det var alltid samma personer, bröder tror jag, som kom med lastbilen och såvitt jag vet bodde de uppe vid Berget strax bredvid vägen upp till Himmelstorp. Drickabilen kom en gång i veckan med välfyllda backar med läsk, vatten och

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

svagdricka. Vi barn stod med snålvattnet rinnande och trånade efter blodapelsinläsk och sockerdricka och om Farmor råkade vara på besök så köptes också en back svagdricka. Ett vettigt system som gjorde att man slapp släpa på tunga backar med flaskor och även slapp köra dem till affären för återvinning. Detta fixade gubbarna i drickabilen.

Ytterligare en besökare kom emellanåt: kolbilen. De första åren värmdes vi upp huset med kol och denna levererades med

jämna mellanrum. Det var Kerstin, vårt hembiträde, som hade den tunga uppgiften att skyffla in kolet till pannrummet och vidare in i kaminen och sedan se till att det var glöd i kaminen. Hon var stark och tålig och jag kan inte minnas att uppgiften beredde henne några problem eller klagomål.

Det är nere ifrån heden vid huset jag lärt mig älska vyn över Kullaberg och husen längs stranden från Lilla Skär (som vi bara kallade Stenarna). Det var här man kanade med blöta badbyxor ned längs Stenen (ja, det finns bara en "Sten" här – numera halvt begravd, men på den tiden nästan en alptopp, och med härligt rundade hörn efter alla stormar som slipat den med sand och vatten) och ner i det ljumma salta vattnet. Stenen är rätt brant i ostkanten men sluttar

lagom västerut och erbjuder en finfin kana om den bara är lite blöt.

Blåste det sydvind var vattnet grumligt, brunaktigt och luktade surt, för då rörde strömmarna upp den halvtrutta tång som samlats vid Lilla Skär, och vi kallade det för "Höganäsvatten".

Här satt jag ofta i vår lilla vita roddbåt (det är den som numera är blå och som ligger upp-och-ner vid Rolles luda i hamnen) och spanade ner på de stora djupen mellan Lilla Skär och Lundså båe, såg ålagraset bölja och krabbor kravla sidledes över den räfflade sandbotten. Far rodde, så djupet (det var säkert ett par tre meter!), kändes inte så förskräckligt som det annars skulle gjort.

Framåt slutet av 60-talet hade vår (min och mina syskons) värld vidgats till den grad att det började kännas som världsomsegling: vår rara och björnstarka barnflicka Kerstin hade rott oss i vår lilla vita båt, till hamnen i Nyhamn, där vi stolta som härdade sjömän klev iland, och med djärva steg gick upp till den lilla kiosken som då fanns på hamnplan, och begärde med myndig stämma att få köpa för någon krona salta piastrar.

Något år senare fick jag med mina föräldrars fulla förtroende (ja, jag tror i alla fall att de visste om det...) ro ensam med den lilla vita jollen, till Nyhamns hamn. Väl där, efter denna krävande ensamrodd (det var nog uppåt en sju åtta hundra meter), styrde jag in i hamnen och, fascinerad av alla stora båtar som låg där, började jag manövrera jollen bland pirar och bryggor. Så uppslukad av dessa manövrer var jag att jag inte märkte att en annan liten jolle också for runt i hamnen. Rätt som det var krockade vi och båda roddarna tittade sig förundrat omkring. Det var så min vänskap med Sven Bådholm

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

började – ja han var förstås den som rodde den andra lilla jollen. Vi fann varandra strax och i skrivandets stund kan jag med glädje konstatera att vi känt varandra i ungefär 40 år, och vi har fortfarande en utmärkt kontakt (fast han har blivit Stockholmare!!!! Fast nog inte i hjärtat?)

Sven introducerade mig i Brunnby Scoutkår, där jag blev patrullscout, och så småningom patrulledare, i patrullen ”Älgen”. Varje fredagskväll var det möte och det var precis att vi hann upp från Malmö. Ofta var vi på Kullaberg och emellanåt vandrade vi med packning på ryggen dit och ordnade till vindskydd i närheten av Himmelstorp. Jag fick många kamrater då, och en hel del träffar jag fortfarande.

Genom Sven kom jag också i kontakt med segelklubben Röde Orm. Där fick jag lära mig seglingens grunder dels i Optimistjolle, dels med Kullasnipan Gorm (KS1) och dels under, för mig äventyrliga och spännande, seglingar med Rolf Andersson (”Fader Orm” – det var han som grundade klubben) i hans egenhändigt byggda J18 Albatross (ligger nu längst ut på träbryggan i Lerhamn). Tänk bara: nattsegling till Lerberget, augustisegling till Gilleleje (med obligatorisk promenad till Nakkehoveds fyr), försommarseglingar

till Hallands Väderö och andra, för mig, storslagna expeditioner. Överallt dit vi kom stod våra kära damer i ”Hamnens vänner” och tog emot med varm choklad, prickig-korv-smörgåsar och nybakade bullar (den fantastiska logistik som gjorde detta möjligt, var vi inte ens vagt medvetna om på den tiden – men uppskattningen var stor).

Hamnen – ja det blev snart den plats där jag tillbringade min mesta tid. Far hade skaffat en Coronet Daycruiser – ett riktigt vrållåk på den tiden – och med den for vi ofta till Berget och till Gilleleje. Emellanåt krånglade motorn och då tillkallades ”den Sluge” (som Far kallade honom) dvs Håkan Willborg, som var en fena på allt som hade med motorer att göra. Snart blev jag själv (med Far som partsredare under de första åren) lycklig ägare till en härlig öppen träsnipa med en encylindrig diesel (MD 1). Jag och Sven var till sjöss jämt, fiskade vid Gaddis, badade på Revet (sandreveln utanför Lilla Skär) eller for till Lerhamn, Mölle eller Berget. Flytvästarna (med kork och något slags fetvaddslignande fyllning) hängde prydligt på sina krokare i vår källare, för de tålde inte väta så väl!

Gubbarna talade ofta om det fina fisket på Kulan och Julia, men det var så långt ut att vi aldrig vågade oss dit, vi höll oss till vårt speciella ställe väster om Gaddis och fick all fisk vi kunde önska oss där.

Kulan är ett stenfyllt område ett par distansminuter ut från Nyhamn. Det reser sig från den omgivande platta sand- och lerbotten på 23 meters djup, upp till 16-17 meter och på stenarna växer tång som brukar dra till sig krabbor och därmed torsk.

Julia är, eller var, ett gammalt vrak som ligger ännu längre ut och det var en fin

NYHAMNSBLADET

Nr. 3 – december 2008

fiskeplats förr. Nu har vraket vittrat sönder och torsken har tappat intresset för stället.

Vi drog loss grundstötta segelbåtar från Skärsbådan och Gaddis och var alltid på hugget. Torsk drog vi upp i massor och fångsten kånkade vi sedan runt i byn och sålde för två kronor styck (oavsett storlek). Ibland for vi ut med Wessman i Två Bröder, på hösten, för att vara med om sillafiske. Det tog ett tag innan man kom ut för först måste tändkulan köras igång. Pumpa fram bränsle, fram med blåslampan och sen, när det glödde kring motorn, fick Sven ta ett stadigt stamp på svänghjulet och hade man tur tände det på första försöket. Motorn gick först sakta runt och blåste ut svartblå ringar och oljemoln över hamnen, men sen gick den mera villigt och snart var det dags att kasta loss.

Det var bistra övningar och jag kunde aldrig förstå hur Sven W kunde dra i näringarna med bara händer i den tidiga höstmorgonen när det bara var någon enstaka plusgrad. Men vackert var det att se solen gå upp över Nyhamn och Lunna Bjär och smaka den friska höstluften medan sillafjällen knastrade under stövlarna.

Väl i hamn igen stötte man oftast på gubbarna på roffabänken. De kommenterade fångsten, och om den var större den egna hörde man tidvis grymtningar som "badgäst", "nybörjartur" och annat men jag tror inte det var så illa menat.

Mestadels pratade de om minnen ifrån alla sina år och bravader till sjöss, ibland om fisket här hemma och sen var det förstås "ryssen". Det var Ernst Cronberg som ständigt förde "ryssen" på tal. Det var ju det kalla krigets dagar och hotet skulle komma från öster. Det var aldrig tal om

"om" utan bara "när" ryssen skulle komma...

Andra personligheter på bänken var Bror Lindgren, lång och gämlig med basker på huvudet och alltid med ett långt cigarettmunstycke med en liten fimp i änden, hängande i mungipan, och Ivar Cronberg, som blivit av med några fingrar på högerhanden, men likväl med stadig hand (i alla fall med ett par pilsner innanför västen) både kunde lyfta en sejdell och måla en spikrak vattenlinje när det var dags för vårrustning av sniporna.

På den tiden gick fortfarande rälsbussen till Mölle, Sven Wessman var stins på Nyhamns station, och det var alltid förenat med viss spänning när man skulle korsa spåren. Det fanns inga bommar så man fick smyga fram till spåren och titta noga åt båda håll innan man korsade. Vi fick göra det varje gång vi skulle från stora vägen ner till vårt hus.

Väl över spåren hade man ängar till höger och rakt fram mot havet och en spretig, alltid sank och sur björkskog, till vänster. På ängen mellan banvallen och nuvarande Kobbvägen låg ett ensamt litet vitt hus som det var något mystiskt med. Där syntes aldrig någon människa men det stod där år ut och år in. Senare har jag fått höra att det var en slaktare som höll till där ibland, och styckade får och kalvar, men något sådant

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

såg vi aldrig till när vi någon gång, med hjärtat i halsgropen, tog mod till oss och smög fram och tittade in genom fönstren. Så småningom (under 60-talet) lades järnvägen ner och senare bebyggdes ängen med alla de hus som nu ligger längs Brisvägen, Blekevägen och Kobbvägen.

Där Brisvägen nu möter stora vägen (111an) låg då ett café. Innehavarinnan var finska och hette Aili så det kallades "Finskans Café", eller "Aili's". Där satt oftast ett par stamgäster med Elvis-polisonger och ölmage och tittade på fotboll på TV, drack kaffe och pratade fotboll.

Vi gick dit allt som oftast och handlade kaninlortar för 1 öre per styck. Finskan blev alltid sur när man lade upp en krona på disken och bad att få ett-öres för slanten. Det blev ju ett himla räknande förstås. Ibland, om hon var extra sur, kunde man ändra sig och säga att man bara ville ha för femtio öre, och då fick hon grymtande av ilska räkna upp de femtio kaninlortar som skulle dras ifrån.

Sen sålde hon isglass med blåbärssmak. Jag köpte många sådana där, inte för egen räkning, utan som skickebud för de lite äldre ungdomarna i byn, när de lekte "Burken" på heden nere vid stranden. Jag fick vara med, lite på nåder, för jag var ju säkert en fyra fem år yngre, förutsatt att jag sprang och köpte blåbärsis när de pausade, men det var ett pris jag gärna betalade för att få vara med "de stora grabbarna" ibland.

Gunnar Blandford var lite som Villervalle i Söderhavet, med sina blå ögon och blonda kalufs, 16 eller 17 år tror jag och precis hemkommen från en långresa på sjön, rökande LM cigaretter och fylld av spännande upplevelser till sjöss. Hasse, Lennart, Wanda och Camilla (även kallade

"Vända och Extas") var andra i gänget på heden, när de inte höll till på "Träsket".

Träsket var ett vitt fyrkantigt slitet funkishus nästan mittför hamnen. Det hade varit affär en gång men var då inget mer än ett syndens näste och depraverat ungdomstillhåll (i alla fall om man fick tro roffagubbarna som jämt beklagade sig över denna otuktens högborg).

Här lyssnade man på Beatles, sannolikt stora delar av deras repertoar, men jag minns bara att det var "Hey Jude" som spelades och om jag minns rätt var det Hasse Grönwall som styrde musikvalet. Ett rymligt rum på bottenplanet hyste en mängd pösiga fåtöljer och låga bord och här spelades "Wist" – ett kortspel som kunde pågå i det oändliga, och gjorde det också. För mig var det spännande, syndigt och lite "smygvuxet" att få komma in på Träsket lite då och då, fast med våra moderna ögon, var det sannolikt tämligen oskyldigt.

Det som de "stora grabbarna" introducerade, och som vi småglin snabbt nappade på, var en vintersyssla som kallades "att jumpa". Det gick ut på att hoppa från isflak till isflak under midvintern, när det salta vattnet frusit till is och vindarna brutit upp isen till isflak som flöt omkring i marvatten. Flaken var ofta

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

rätt tjocka men av saltet lite sega och därmed ganska svårbedömda.

Jag och Sven var flitiga jumpare och det var spännande och krävde viss känsla för isen och jag är inte så säker på att vår känsla var riktigt den rätta. Men vi jumpade i alla fall.

Ofta när man hoppade över till ett nytt isflak, sprack det på mitten och då gällde det att ha strategin klar dvs till vilket annat flak man skulle ta språnget. Spännande var det och oftast gick det bra. Vi var aldrig ute på djupt vatten utan höll till längs stranden söder om hamnen ner till Lilla Skär.

En bister vinterdag hoppade jag dock lite tokigt och hamnade ner till strax över midjan mellan två isflak. Jag for upp igen som skjuten ur en kanon men dyblöt och iskall blev jag och jag rusade så fort jag förmådde hem med skallrande tänder. Mor och Far klädde av mig och gnuggade mig med handdukar och sen bar det i säng med tjocka filtar. Jag låg för ankar i flera dagar, men spännande hade det varit.

Under tiden stack de äldre pågarna ut på isen som låg halvvägs till Danmark. De hade sparkstöttingar med sig och åkte långt ut på den sega isen. Inte förrän de nådde isrännan ett par distansminuter ut, vände de. Där ute var isen tunn, men höll ihop av saltet i det frusna vattnet, och vinden skapade frusna sega vågor i isen och när de rörde sig in emot land, kunde man "surfa" på isvägen med sin sparkstötting. Häftigt men förmodligen inget att rekommendera. Där ute var det dessutom 15-20 meter djupt så ett ofrivilligt dopp hade inte varit något vidare.

Det hände ganska ofta då att isen låg under lång tid och nådde så långt ut man kunde se. Emellanåt frös det hela vägen över till Danmark, men handelssjöfarten i detta

trafikerade sund körde förstås upp en ränna i mitten. Tidvis frös den igen så snabbt att man kunde gå över till Danmark innan nästa båt kom.

Vintrarna verkar ha varit strängare då. Så sent som 1986/1987 minns jag att jag gick med min hund Ebba mot Mölle en sen vintereftermiddag. Det hade snöat så det låg ett nästan metertjockt snötäcke över hela bygden. Till att börja med gick det bra att gå på banvallen. Ebba hoppade glatt framåt och jag pulsade med stövlarna fulla av snö - så småningom kunde hon inte ta sig fram mer utan jag lyfte upp henne (en charmig svart labradortik på ca 35 kg) på axeln och fortsatte mot Mölle. När jag passerat Lerhamn och kom ut på det låglänta området innan Vattenmöllan tänkte jag att det började bli lite tungt före, så jag styrde stegen upp genom Krapperups skogar och knabbade på dörren till det hus som Claes Christensson och hans bröder hyrde uppe vid Möllehässle. Som tur var fanns folk i huset och jag bjöds in att tina upp och få något värmande innanför västen. Efter någon timma i deras glada sällskap tog jag Ebba på axeln igen och pulsade hemåt. Den kvällen tog det inte särskilt lång tid att somna, men det var en sådan upplevelse som fastnat i minnet som en ganska exotisk övning i den fagra och vintriga Kullabygden.

En regel som nästan var utan undantag var att det blåste rejält så fort det var snö på gång. Därför blev det tjockt på vägar och stigar medan det kunde vara nästan barmark ute på fälten. Om man någon gång kommenterade vinterns blåsväder när någon av roffagobbarna var i närheten, fick man alltid höra att det här var väl inget att prata om, "nä, du skulle ha varit med under Julastormen 1902. Det kunde man kalla för storm."

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

Halva Mölle hamn blåste sönder, båtar förliste och stormen bet sig fast i folks minne som den mest ryktbara innan sådana moderna företeelser som Gudrun och Per kom farande över bygden. Ja, Julastormen 1902 – det var ändå något annat...

En vinterdag i början av 70-talet blev ryktbar – det var då som Kronprinsessan Margerethe, den stora passagerarfärjan som gick mellan Köpenhamn och Oslo, rände rakt upp på Kullnäsån. Kanske styrman hade fått ett par klämtare innanför västen och blivit en aning skumögd, så han inte såg Berget i sin väg, men jag gissar att han nyktrade till fortare än blixten när färjan efter brak och skrap stod där blick stilla och de på bryggan kunde titta rakt in genom fyrvaktarens köksfönster. Jag och Sven fick på något vis reda på det direkt och redan ett par timmar senare var vi ute på Kullnäsån och tittade förundrat upp på den strandade kolossen. Jag tog några foton av denna osannolika syn, men det var jag förstås inte ensam om. Det blev jätterubriker, räddningspådrag och åtal.

Ja när det gällde båtar så var det onekligen andra tider. Den största båten i hamnen var Bertil Peurells Vega (döpt till Lillemor, liksom efterföljaren). Den var nog 8-9 meter lång och upplevdes då att vara en riktig super-yacht! Bertil stod stolt till rors

och lyckliga var de av oss unga seglare som fick följa med och gasta någon gång. Björn Petterssons F-18 låg inte långt efter i exklusivitet och sen kom "Bananen" dvs familjen Bådholms träsegelbåt av för mig okänt slag.

Wessman hade sin Två Bröder och Rolle sin fiskebåt, först en med styrhytt där akter och så småningom "Bergö" med hytten föröver. I övrigt var det mest snipor och mindre roddbåtar som guppade vid sina bojar i hamnen.

När man varit ute på äventyr på sjön brukade hungern bli kännbar. Det var då betryggande att veta att Cronbergs livs och Sahlstens charkuteri fanns på behändigt avstånd i byn. Cronbergs hade det mesta och Sven-Bertil stod med ett vänligt leende redo att plocka fram vad hungriga sjöbusar önskade. Att sedan stolpa över till Sahlstens och köpa prickig korv och deras beramade leverpastej var prickerna över i, och sen åkte korv och leverpastejsmörgåsar ner i våra hungriga gap i en rasande fart.

Cykeln var mitt huvudsakliga fortskaffningsmedel och ibland var jag tvungen att fara upp till macken för att pumpa däcken. Där stod Sture och grymtade. Luftpåfyllning kostade ju inget men frestade på hans resurser så mörk i synen var han och grymtade besvärat varje gång man kom dit. Breda starka fingrar, en yvig mittbena och ett vresigt humör utmärkte denne man som dock betjänade bygden med mackens service i många år. Sven arbetade hos honom i några år på lov och fritid så mitt intryck av Sture har kanske påverkats av Svens omdöme om honom som arbetsgivare...

Cykeln använde jag bl.a. till att ta mig upp kring Brunnby på somrarna för att arbeta

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

dels hos Prästabonnen och dels hos Farmaren.

Prästabonnen var en snål rackare. Vi hade inga hackor till hjälp när vi skulle luka betor utan man fick krypa på knä längs betraderna och dra upp ogräset för hand. Knäna blev helt mosiga för det var ju inte bara jord man kröp på utan där låg en hel massa småsten också. Jag försökte med att ta på de knäskydd (för ishockey) jag fått av mor och far men jord och stenar smög sig in mellan skydden och knäna så det var inte så lyckat.

Sen skulle vi plocka potatis. Bonnen satt på sin traktor med en potatisupptagare bakpå och vi stod på rad på en bräda bakom upptagningsrännan. Denna lutade från upptagningsskäret och upp emot nån låda där pärorna skulle samlas. På vägen skulle vi plocka bort blast, jordkokor och gamla sättpotatis. Jag råkade vara äldst (och dessutom längst) i gruppen och skulle alltså ha någon krona mer i timmen än de andra – därför skulle jag göra skäl för lönen, tyckte bonnen och placerade mig på det ställe där rampen var lägst och jag alltså fick böja mig mest för att nå ner till pärorna på bandet.

Tidvis kom en riktigt sur sätta upp på bandet och eftersom de flesta av oss hade tämligen svala känslor gentemot Prästabonnen, så blev ibland frestelsen oemotståndlig. Den som stod bäst till plockade sättan och slungade den mot ryggen på bonnen. Det slafsade till när den träffade och ilsken som ett bi vände sig bonnen om och tjöt: ”För ända in i hela helvetes förbannade ungajävlar” och sen vred han sig surt tillbaka och puttrade vidare med sin gamla traktor. Ja sådant var Prästabonnens temperament och vokabulär!

Farmaren, Nils Jacob Andersson, Elsas make, däremot, var en trivsamt man med en

härlig glimt i ögat. Han kanske inte heller spenderade pengar i onödan, men var mycket hygglig och tog och gav med värme och gott förnuft. Före detta skeppare var han och hade varit klok nog att sätta en slant i en gård i Bräcketrakten. Den brukade han med glädje sen han gått iland och där plockade jag potatis och lukade betor (med hacka!) och gjorde lite annat smått och gott.

Emellanåt besökte jag Farmaren i hans villa i Nyhamn, dels för att prata med honom och dels för att hälsa på hans dotter Ingrid eller sonen Per som jag kände ifrån scouterna. Nils-Jacob låg oftast tvärs över en stol i gamla byxor och en sliten brynja över livet, plirade alltid glatt och lite illmarigt men började strax prata om allt möjligt. Trivsamma pratstunder som jag satte värde på. Elsa var inte sen att bjuda på kaffe med små torra kakor och sockerbitar i en liten knagglig burk av koppar.

Nuförtiden är Nils-Jacob borta, Ingrid bor i Norge och syns sällan till, Per bor på gården (”Farmen”) och Elsa stöter jag på lite då och då på Skeppet eller med de andra tappra damerna som badar varje dag vid hamnen och sen, vid tre-tiden, dricker kaffe hos Bolla. Det känns som om inte mycket förändrats under åren och det är helt i sin ordning och bidrar till att jag känner mig mer hemma i Nyhamn än någon annanstans.

Sedan åtta år har jag nu åter Nyhamn som min fasta punkt i tillvaron. Mycket och många känner jag sedan barndomen och värderar högt. Som till exempel min vänskap med Lars-Ole Blandford. Han kom seglande till Nyhamn från Snekkersten nån gång under 1970-talet skulle jag tro. Han hade spanat in Karin och skotat hem för fullt för att inte bli sen

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

till nästa möte med henne. Jag såg honom komma för fulla segel in i hamnen och, som alltid, göra en elegant manöver, ta ner seglen och glida in vid piren. Salt i håret som stod på ända, säker i sin hantering av båten och så kom han ända från Snekkersten och för mig var det lika mycket värt som om han kommit från Shetlandsöarna. Att umgås då var det aldrig tal om – han var ju säkert 5-6 år äldre och det var mycket i den åldern. Men sen 6-7 år tillbaka har vi lärt känna varandra desto bättre och haft otaliga äventyr tillsammans på sjön, på kappseglingar i Höganäs, på Kullaseglingar med kuling, bränningar och åska utanför Väderön och på seglingar Hven runt. Förutom glada stunder med en pilsner i handen och i Karins eller Bettans varma sällskap förstås.

Ja, känslorna för Nyhamn är gamla och starka och jag gläds över att bo här och hoppas också att jag med dessa rader kunnat förmedla en aning av Nyhamns historia ur badgästperspektiv och skildra lite grann hur det var i byn och däromkring från sent 50-tal och framåt.

Axel Bergenfelt

Välkommen till familjetandläkaren i Nyhamnsläge

Kostnadsfri tandvård för barn och ungdomar mellan 3 och 19 år. Ring 042-34 48 03 eller e-posta carl-erik.nordstrand@ptj.se

Nordstrand

Tandläkare Carl-Erik Nordstrand

Krappervägen 115
260 41 Nyhamnsläge
tel 042-34 48 03

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

GOD JUL o GOTT NYTT ÅR
önskar Dana o Paul med personal alla våra kunder

Hos oss hittar du bl a:

Full däckservice med bl a Nokian,
Continental och Gislaved däck
Biltillbehör - från lampor till bilbatterier
Bilvårdskem - vax, oljor
Alkylatbensin

Tvätt hall - Släpvagnar

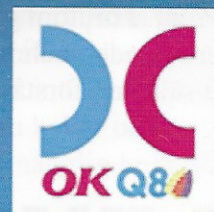
Bake-off alla dagar - frukostfrallor,
kanelbullar och wienerbröd

Frukostlivs - pålägg, mjölk, juice
Nu även frimärken
"Gå inte över ån efter vatten"

Välkommen - Dana - Paul

ÖPPET Vardagar 7-20
Lörd. - Sönd. 8-20

En rejäl mack

Allé

Vid årsmötet då det beslöts att byföreningen skulle arbeta för en trevligare och säkrare genomfart genom Nyhamnsläge, nämndes också tanken på att försöka återställa den allé som en gång fanns. Det lär ha varit en oxel-allé.

Nu är det dags att börja planera för allén – det gör vi genom att samla intresserade och engagerade. Vi får prata med kommunen och gärna med Krapperup för val av goda exemplar.

Tanken var ju att vi som bor i byn skulle erbjudas möjlighet att köpa ett vårdräd längs med 111:an, men också, om möjligt, samla ihop till några bänkar.

Intresserad? Kontakta oss i styrelsen.

NYHAMNS HÄLSOCENTER

i gamla bankhuset, Nyhamnsläge

NYHAMNS SJUKGYMNASTIK

Anne-Marie Lind
leg. sjukgymnast
344239 - 347553 (bost)

SJUKGYMNASTIK
AKUPUNKTUR
BALANSTRÄNING
TRÄNINGSPROGRAM VID
- BENSKÖRHET
- INKONTINENS
- ARTROS

GB KROPPSKULTUR

Gunilla Bergdahl
cert. massör
0708-320893 - 344876

KLASSISK MASSAGE
TAKTIL MASSAGE
ENERGIMASSAGE
FRISKVÅRDSTRÄFFAR
FÖRETAGSMASSAGE
STAVGÅNG
ALOE VERA-PRODUKTER

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

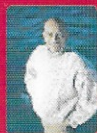
Nyöppnat!

Den 1/12 öppnar jag min mottagning

Jag ger 15% rabatt

på alla mina behandlingar, produkter
och presentkort året ut.

Nu är det jul igen... varför inte ge bort ett presentkort i julkapp? Presentkort finns att köpa både på Ohnells blomsterhandel och även hos mig från 30/11. Då tjuvstartar jag och inviger min mottagning och ni är hjärtligt välkomna på en fika mellan 10.00-15.00.

Humlegatan 2. Höganäs
Granne med Kullabygdens smådjursklinik.

BOBBYS

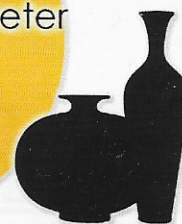
MASSAGE & FRISKVÅRD
www.bobbysmassage.se
0708-90 26 85

duvan antik

Centralgatan 43 E
gamla brandstationen
Höganäs

säljer och köper
konstföremål från 1900-talet
antikviteter

tisdag - fredag 12.00 - 18.00
lördag 10.00 - 13.00
tel: 070 - 797 07 24

Vi önskar alla gamla
och nya kunder
God Jul & Gott Nytt År

HA BYGG

HENRIK ANDERSSONS BYGGNADS AB

Tel 042-34 09 71 Fax 042-35 27 40
E-post info@habygg.com

Ny- till- och ombyggnader

Styrelsens medlemmar:

Olof Suneson

34 51 91 olof.suneson@telia.com

Ingrid Herrström

34 42 27 ingrid@mrcurrent.se

Kristina Möser

34 53 04 kristina.moeser@gmail.com

Jan Bäckström

34 52 62 jan.backstrom@aerochem.se

Bo Brantmark

34 41 47 bosse.brantmark@gmail.com

Jan Malmberg

34 51 38 bromaja@hotmail.com

Per-Axel Roth

34 48 47 pera.roth@haldex.com

Åke Sennström

34 40 53 projekt.lots@telia.com

Lukas Östberg

0850004100 lukas@ook.se

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

ETT STÄLLE

av Ingrid Herrström

En fredagmorgon i november träffar jag en kvinna som i nästan 40 år varit verksam i Nyhamnsläge – Ulla Fisch på Salong Ulla. Det blir bara en kort stund, för när inte Ulla klipper och friserar själv har hon ansvar för elever som gör sin praktik hos henne. Under en kort period i början av karriären var hon i Arild, men sedan har Ulla varit verksam i Nyhamnsläge. Ulla började och var i 4 år hos Gladys Pihl i Nyhamnsläge, sedan hon slutade har Ulla haft eget.

Fram till 1976 huserade hon i hyresfastigheten mittemot skolan, därefter inredde hon en del av huset på Gullregnsvägen till salong. Det var väldigt praktiskt när barnen var små och hon var till hands – på gott och ont, det var lite svårt att koppla av arbetet och plikterna när jobbet var så nära. Sedan 1990 har salongen sitt läge mer centralt i byn, i korsningen 111:an – Brovägen

- Det är toppen, säger Ulla, här trivs jag jättebra.

Trots att Ulla flyttade från Höganäs till Nyhamnsläge först som 12-åring känner hon sig som en riktig Nyhamnare. Morföräldrarna

bodde här och Ulla var här mycket som barn. Ullas morfar har gett en väg sitt namn, Sadelmakarvägen och förutom det yrket var han också taxiförare.

Nu har flyttlasset med det privata hemmet åter gått till Höganäs, men i hjärtat är Ulla en sann Nyhamnare.

Vad är då bäst med Nyhamnsläge?

- Öppenheten, havet, vänligheten, att det är trevligt och att folk har det bra. Dessutom att man upplever att byn utvecklas med alla nya, unga familjer som flyttar hit, säger Ulla och man behöver inte tvivla på att hon är så glad över det.

Det sämsta med Nyhamnsläge då?

Ulla ser förvånad ut, som om hon tänker: VA! Sen säger hon:

- Inget, inget alls. Jo, förresten blåsten!

Men Ulla drar du inte nytta av blåsten? Folk känner sig rufsiga och kommer till dig för att få håret fixat?

- Nej, nej ett nyfrissat hår är så känsligt och hur man än gör förstörs det i vinden. Mottot är att göra folk vackrare och nöjda, det går ju lite om intet i blåsten.

Vad är bäst med att vara frissa och ha salong?

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

- För det första, säger Ulla, har jag alltid trivts, varenda dag som jag har gått till jobbet. Att arbeta med människor och skapa är också något som är positivt. Vårt jobb är att göra folk vackra och få dem att känna sig vackra, dessutom ska de komma till salongen och ha en trevlig stund. Och gå nöjda från salongen. Som frisör får man höra mycket, folk öppnar sig och pratar av sig – men Ulla håller hårt på att aldrig föra något vidare, det försöker hon även lära ut till eleverna.

- Det skulle aldrig hålla om man skulle vara som en slags Allehanda, säger Ulla. Men god tillförsikt ser Ulla hur hennes värv går vidare, med två elever, varav en är dottern Annika som hon själv lärt upp, ser Ulla att salongen i byn utvecklas. Hon har gått kurser för att kunna ha praktikanter och hon tycker det är roligt att dela med sig av sina kunskaper. Det är viktigt att hela tiden hålla sig à jour, därför går Ulla med sin personal med jämna mellanrum på kurser, det måste man. Även om

nya stilar, preparat och behandlingar kommer så är det så att en del kommer också tillbaka efter ett visst antal år.

Vad är det sämsta med att ha frisörsalong?
- ?

Återigen ser Ulla undrande ut och kan inte komma på något, trots att jag pressar. Då får man låta sig nöjas, för nöjer sig det gör Ulla.

Salongen tar emot både kvinnor och män samt äldre och yngre både för att få håret fixat eller bli vackrare på något annat sätt.

Här kan man få ordnat allt från skägg, vardagsfrissan, flätor och bröllopsuppsättningen.

När jag ska lämna Salong Ulla, efter en halvtimme som gick så fort, sitter det tre kunder i salongen: en äldre dam ska få håret rullat, en får ögonfransarna färgade och blir klippt och stylad. En vanlig dag hos ännu en av alla yrkesverksamma i Nyhamnsläge.

SALONG ULLA

Kom in till oss Annika och Mikaela

Du får **25%** rabatt på
alla klippningar
under december

Välkomna till Salong Ulla
Krapperv. Sv.
115 Nyhamnsläge
042-344661

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

EN PERSON

av Ingrid Herrström

Lisbeth - i Nyhamnsläge trivs jag, här finns allt.

Jag träffar Lisbeth en gråruggig, blåsig förmiddag i november.

Här på Eleshultsvägen 5 har Lisbeth bott i 40 år.

Nu är det bara Lisbeth och hennes man kvar i huset, men tidigare bodde de båda sönerna också här. Nu är de 43 och 40 år och bor i egna hus i Nyhamnsläge, med respektive och barn. Man förstår att Lisbeth tycker det är toppen, det hörs.

I tio år var Lisbeth hemma med sönerna, på den tiden var många mammor hemma med sina barn och man träffades över en kopp kaffe och umgicks. Efter att ha varit hemma med sönerna var det dags att börja arbeta. Lisbeth

började hos Torsten Nilsson på Nyhamnslivs (numera ICA Skeppet), då låg det i det röd-rosafärgade hörnhuset på Brovägen - Viktoriapromenaden.

Lisbeth hade alltid tänkt att hon skulle bli affärsbiträde och så blev det också. Det har mestadels varit i kassan, men ibland även i charken - men alltid deltid. Torsten hade affären i 24 år, sedan tog Björn över och nu när Lisbeth ska sluta är det Erik som äger Ica Skeppet.

Vad är då det bästa med att arbeta på Ica Skeppet?

- Kontakten med folk, det sociala, säger Lisbeth.

Men vad är sämst då?

Då blir Lisbeth tyst, hon kan inte komma på något. Hon säger sig heller aldrig varit med om något otäckt i affären - i dessa tider av rån och överfall.

Hur har affären förändrats under åren?

- Det är mer ordning och reda, rent, snyggt upplockat och inte en massa saker i gångarna. Och så förstås betydligt mer varor.

Datorn har förstås gjort sitt intrång på jobbet, men det är inget som intresserar Lisbeth och hon slipper det, det finns andra som gärna gör det.

Själv har jag ibland upplevt att Ica Skeppet har varit som pumpen i byn man samlas kring och där man hör det som måste höras. Lisbeth håller med delvis, men visst får de höra mycket i affären. Lisbeth själv säger att hon inte drar sig för att fråga om hon ser att någon skadat sig eller något annat. Efter många år känner man ju igen så många och kontakterna blir personliga.

Lisbeth har alltid tyckt om att gå till jobbet och till jobbet har hon nära, mycket nära.

Men det finns ju annat också i livet. Även om Lisbeth undrar lite hur det kommer att vara när hon nu till våren går i pension.

Nära sig har hon barn och barnbarn, men inte så många fritidsintressen och resa har hon inte heller tyckt om. Lisbeth verkar närmast undra varför man ska

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

resa, Nyhamnsläge är ju jättefint, tycker hon, här finns allt!

För egen del har det mesta av hennes tillvaro kretsat kring Nyhamnsläge och hon kan inte tänka sig bättre. När barnen var små fanns allt och så är det fortfarande. Från sin favoritplats i köket ser hon ut över 111:an och huset med den lite annorlunda färgen - som ju lär vara kärlekens färg i Asien. Att se liv och rörelse längs vägen är perfekt och köket stortrivs hon i, inredning är densamma, om än ommålad. Hon verkar resonera: varför ändra på ett vinnande koncept!

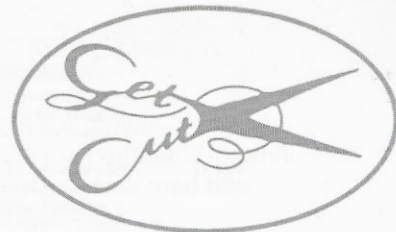
Vad är bäst med Nyhamn?

- Centralt, allt finns, t o m lugn och ro.

Vad är sämst med Nyhamn?

Lisbeth ser återigen ut som ett levande frågetecken och kan inte komma på något.

Jag lämnar Lisbeth efter vår kaffe- och pratstund och vet att på denna adress klappar hjärtat troget för Nyhamnsläge.

MODEFRISÖREN

ULRIKA

042 - 34 45 56 • ELESULTSVÄGEN 33

260 41 NYHAMNSLÄGE

klipp ut och spara annonsen

Österberg & Bengtsson VVS AB

NYHAMNSLÄGE

042-33 06 70, 070-248 48 85

www.obvvs.se

Värme • Vatten • Kyla • Service • Butik

Numera kan vi stå till tjänt med:

- Byggtjänst samt kakling och kompletta badrumsrenoveringar
- Kyla och värmepumpsinstallationer
- Vitvaruservice • El-arbeten
- Allt inom VVS-arbeten med totala pannbytesinstallationer
- Butik med utställning och reservdelar med café hörna

Det bästa med allt är att det bara behövs ett telefonnummer

042-33 06 70

Besöksadress: Eleshultsvägen 33, 260 41 Nyhamnsläge • www.obvvs.com

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

EN GAMMAL FISKARBY.

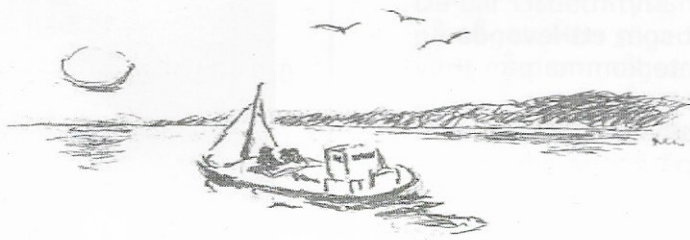
Nyhamnsläge, en fiskarby,
där fanns lå i stormens gry.
Båtar ut, när det kom sill,
torsk och skrubba och makrill.

Refr Nyhamnsläge vid Sundets väg,
aldrig sådan natur man såg.
Vattnet glänste i kvällens färg
mot silhuetten av Kullaberg.

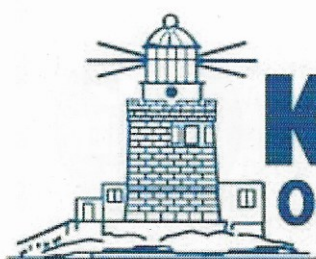
Förr fanns järnväg och bageri,
små butiker med allt uti,
Sahlsten, Cronberg, kända namn,
fiskarstugor och livlig hamn.

Rfr Nyhamnsläge, en fiskarby
som en vacker sommarvy :
Vita segel, himmel blå
mot en fjärran skogsriddå.

Rfr

Text Ragnar Eriksson, Ill Maj Lindkvist. Nyhamnsläge 08 09 1 Texten
sångbar på mel- "Island in the Sun" av L Burgess.

Kullasnickaren AB
042-34 48 39 070-25 33 617

www.kullasnickaren.se

NYHAMNSBLADET

 Nr. 3 – december 2008

Splash!

Suzukis nya miljöbil

Premiär till helgen!

Massor av erbjudanden på nya & beg bilar!

Från 109.900:-

- statlig miljöbilspremie 10.000:-

99.900:-

suzuki.se

Suzukis nya miljöbil Splash har kommit till Sverige med bland annat två miljöklassade motoralternativ, en bensin och en diesel. En perfekt stadsbil, javisst. Men också en bil som trivs utmärkt på landsvägen. Dessutom en säker bil. Stark från grunden, förstärkt med både ESP®, ABS med EBD, BAS och hela sex krookuddar – som standard. Fyra stjärnor i EuroNCAP är inte fy skam för en bil av denna storlek. Och allt detta till ett grymt bra pris. Välkommen in på en provtur!

Way of Life!

Bränsleförbrukning blandad körning: Komfort/Exklusiv 1,0, 5,0 l/100 km. Miljöklass 2005. Koldioxidutsläpp (CO₂) 120g/km. Komfort/Exklusiv 1,2, 5,5 l/100 km. Miljöklass 2005. Koldioxidutsläpp (CO₂) 131g/km. Exklusiv 1,3 Diesel, 4,5 l/100 km. Partikelfilter. Miljöklass 2005. Koldioxidutsläpp (CO₂) 120g/km. Tre års nybilgaranti. Tre års vagnskadegaranti. 12 års rostskyddsgaranti.

Öppet i helgen: Lör 10-15 • Sön 11-14

Simon Björk är hos oss och visar sin JTCC Suzuki Swift hela helgen!

Välkomna in till oss!

BILGRUPPEN AB

Din Suzuki-handlare i Helsingborg
Försäljning 042-16 50 50 Verkstad/Reservd 042-16 47 23

I behov av extra förråd?

Vi har nu möjlighet att erbjuda förråd i storlekar mellan 3 - 12 kvm. Förråden är belägna centralt i Höganäs, i en större uppvärmd lokal med hög säkerhet och god inomhusmiljö. Alla förråd är lättåtkomliga och som kund har du tillträde till ditt förråd dygnet runt. Lokalen är larmad och bevakad.

Höganäs Affärsbyrå AB

Telefon 0761-30 08 40

Sjöbutiken

Modellbåtar & maritim inredning

Butik: Småbåtshamnen, Höganäs

Mån-fre: 11-18 Lörd: 10-14

Webbshop: www.sjobutiken.se

Telefon: 042 - 34 31 80

E-post: info@sjobutiken.se

Vi har julklappar för alla!

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

ATT MAN ÄR GAMMAL ÄR VÄL INGET ATT SKRIVA OM Tycker byns äldsta, Siri Jönsson.

Idag hälsade jag på hos Siri Jönsson på Nyhamnsgården. Hon blev 106 i augusti och föddes alltså 1902!

Hon är pigg och alert. Samtidigt som hon berättar om sina minnen från början av förra seklet, framgår det att hon är helt up to date när det gäller det aktuella i vår bygd. – Nej, ålder det är ingen prestation tycker Siri – ingen anledning att skriva om det i vår bytidning och något foto

är definitivt inte att tänka på, säger hon först, men sen går det i alla fall.

Efter ett benbrott för ett par år sedan sitter Siri nu i rullstol. Hon beklagar mycket att hon inte fått tillräcklig hjälp att träna sig igång, för hon saknar sin gamla rörlighet. Men i dag får hon hjälp av Gunilla Bergdahl var fjortonde dag med massage, vilket Siri uppskattar. Det lenar...

Siris föräldrahem är nyligen jämnat med marken. Hon växte upp i det hus på Brunnbyvägen som vi alla funderat över – där under en tid alla lamporna sken och blinkade och där man under senare år riggat upp en korvkiosk. Siri flyttade därifrån till Nyhamnsgården, när den invigdes för ca 20 år sedan. Först drev hennes föräldrar ett jordbruk på platsen och därefter fortsatte hennes enda syskon – brodern Nicaner - verksamheten. Siri skötte hushållet och hjälpte till i lantbruket.

Det var slitsamt. Särkilt höskörden. Hett var det, och höet skulle upp på "gällen" (logen) och så skulle det packas samman. – Nä, några maskiner till hjälp hade man inte utan allt fick ske med handkraft.

Fadern gick bort redan 1919 och därefter var alltså Nicaner herre i huset. – Efter moderns död 1949 var det han och Siri som ensamma skötte gården, som de arrenderade av kommunen med villkor att kommunen skulle återta den när de avflyttat. Förutom lantbruket hade Nicaner en kolaffär i Nyhamn i affären vid Filip Cronbergs. När kolen kom dit, fick han sadla häst och kärra för att distribuera det ut till kunderna i Nyhamn.

Nå en del utflykter blev det under livet för Siri. Hon gick i skola förstås - 6 år - först i småskolan hos Karolina Larsson på Kompassvägen, där Ann Jerndal nu bor, och sedan i mellan- och storskolan uppe på Krapperupsvägen nära möllan. Om det var roligt i skolan? Ja, sådär kanske. Jo förresten hon lärde sig spela fotboll och det var skoj. I storskolan kom det an på henne att laga mat till läraren Vind. Sedan hon själv ätit de smörgåsar hon haft med sig ordnade hon stekt sill i papper och skalpotatis till honom.

Sen blev det arbete som hushållerska i olika hem. Till min överraskning fick jag höra att Siri på 20-talet arbetade för min morfar, kapten Mauritzon, och tog hand om min mor Anna-Greta och moster Lisa, sedan deras mor gått bort. Siri bodde då i den lilla stugan (undantaget) som fortfarande ligger på vår tomt. Hon berättar att det var mycket tal om elektriciteten hemma

NYHAMNSBLADET

🇸🇪 Nr. 3 – december 2008 🇸🇪

hos Mauritzon och påminner mig om att det var morfar som startade elföreningen i byn och såg till att Nyhamn hamnade i strömfåran.

Efter tiden hos morfar, som skulle ut till sjöss igen, kom Siri till ett "bättre hem" inne i Helsingborg. Det var hos Amilie Horndahl, där lärde hon hur ett perfekt hushåll skall skötas. Speciellt kommer hon ihåg sina lektioner i press- och strykning – det kunde inte Mauritzon. Sen arbetade hon någon tid på prästgården i Brunby hos gamle prosten Malmberg och hos Kristianssons i Skättekärr. Därifrån härstammar också Siris mycket goda vän Bolla. Bolla är en mycket trägen gäst hos Siri. Hon besöker henne dagligen, och det är mycket uppskattat. Då Siri arbetade hos Kristianssons, hade hon åter flyttat hem till barndomshemmet. Det blev kort väg till jobbet, men så fick hon i stället ofta arbeta på båda platserna. Slutligen drog hon sig tillbaka och ägnade sig tillsammans med Nicaner bara åt det heltidsarbete som det egna lantbruket utgjorde.

Inger Brantmark

Hur mycket är egentligen en miljard?

För att få en handfast bild av hur mycket en miljard kronor egentligen är, tog jag skjutmåttet med mig och gick in på banken. Jag bad om ett lån på tiotusen kronor i nya tusenlappar, och en lånetid på tre minuter. Visst det gick ju bra. Uppläggningskostnader och dylikt kunde ju kvitta i detta fallet, tyckte man.

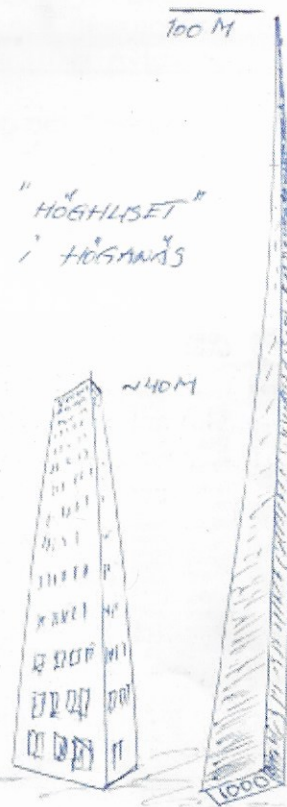
Hur som helst, jag mätte sedelbunten och till min besvikelse var den endast en millimeter tjock.

Men; nu gällde det ju inte tiotusen utan en miljard kronor. Jag räknade på. Tiotusen är en millimeter, då är hundra tusen en centimeter och en miljon kronor en decimeter, lagom att hålla i handen. Nu går det ju tusen miljoner för att få ihop en miljard. Stapeln blir därför tusen decimeter.

Himmelska tider -- en stapel med tusenlappar som är 100 meter hög!! Mer än dubbelt så hög som "höghuset" i Höganäs.

Skall man göra en större kontantaffär och stuva in det i väskor räcker knappast den vanliga kompin till. Och med denna ovanliga last kan du köpa upp ett mindre villasamhälle på ca 500 normalvillor. Eller en stadsdel i någon stad! Ja, ja en miljard -- det är mycket pengar det!

Jan Malmberg

NYHAMNSBLADET

Nr. 3 – december 2008

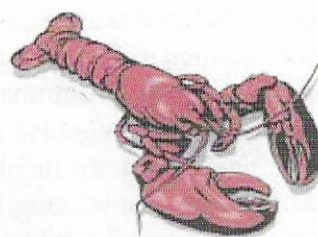
Mölle Fiskrökeri & Höganäs Fiskaffär

Välkomnar alla till vår butik och
önskar alla en riktigt God Jul
och ett Gott Nytt År.

Hos oss finner ni många läckerheter
till julbordet eller nyårsfesten.
t ex färsk fisk, rökt fisk, skaldjur,
Innläggningar, sallader, pateér & sushi.

Erbjudandet gäller December 2008

Nyrökt Kullaål hel eller halv 199:-/kg	Sillinläggningar (12 sorter) 13:90/hg
Saltsillfilé 1 kg hink. 69:-/st	Lutfisk 79:-/kg

Öppettider: Mån-Fre 9-18
Lör 9-13
Sön stängt

Öppettider: Jul & Nyår, se i HD
16/12, 19/12 & 29/12
Tel : 042-331 332

Helins
Pub & Pizzeria
-Nyhamnsläge-

LUNCH
MÅNDAG - FREDAG
11.30 - 14.30

VARA ÖPPETTIDER	
Måndag - torsdag	11.00 - 21.00
Freitag	11.00 - 22.00
Lördag	12.00 - 22.00
Söndag	12.00 - 21.00

SERVERING & AVHÄMTNING • 042-34 44 54

Eleshultsvägen 33 • 260 41 Nyhamnsläge